

Arrest

nr. 245 433 van 3 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHAEREN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 januari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 29 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.01.2020 werd ingediend door:
(...)”*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.01.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn zus C.C.S. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.09.2015 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat bij Schengen inreisde via Italië op 31.01.2019
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 27.04.2018, 14.05.2018, 23.06.2018, 14.11.2018 en 02.01.2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 23.05.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 13.11.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd: - ‘attestation administrative’ n°38 dd. 27.02.2020 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat de referentiepersoon voor haar vertrek uit Marokko woonachtig was op het adres (...); uit het geheel van de beschikbare gegevens (zie het voorgelegde reispaspoort met n° (...)) blijkt dat ook betrokkene minstens in september 2015 op dit adres geregistreerd was: echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon zich in december 2013 in België vestigde, komende van Spanje; er blijkt niet wanneer ze Marokko verliet.

Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de vaststelling dat betrokkenen als broer en zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

Tevens dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unie-burger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene minstens 5,5 jaar (minstens december 2013 – juli 2019) geen deel meer uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.

- geactualiseerd 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°6124 dd. 16.12.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: niet alleen werd dit attest afgeleverd op basis van een verklaring op eer vanwege betrokkene, ook hebben deze gegevens betrekking op de situatie in december 2019, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
 - 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2018' n°20158/2019 dd. 18.12.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in 2018 niet beschikte over belastbare inkomsten: echter, gezien uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, kan de loutere vaststelling dat betrokkene in 2018 niet beschikte over belastbare inkomsten, niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat hij in 2018 effectief geen inkomsten had in Marokko.
 - 'attestation de déclaration des salaires' n°S20190001693305 dd. 24.12.2019 waaruit blijkt dat betrokkene in de periode april 2007 – augustus 2014 tewerkgesteld was in loondienst bij Longometal Armatures
 - geactualiseerd 'attestation administrative' n°160/ML dd. 17.12.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko werkloos was: er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het attest noch blijkt op welke documenten de opsteller van dit attest zich baseerde om dit attest af te leveren, noch of deze documenten werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; er kan dan ook niet uitgesloten dat dit een verklaring op eer van betrokkene en/of een derde was.
- Uit het voorgelegde 'attestation de déclaration des salaires' n°S20190001693305 dd. 24.12.2019 blijkt weliswaar dat betrokkene vanaf augustus 2014 niet langer tewerkgesteld was in loondienst bij L.A. (...); echter, uit deze gegevens blijkt niet dat betrokkene nadien niet elders of via een ander statuut tewerkgesteld was, of dat hij niet kon beschikken over een andere bron van inkomsten, zoals bv. een werkloosheidsvergoeding. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
- bewijzen bijkomende geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.01.2018, 16.02.2018, 12.03.2018, 15.09.2018, 18.10.2018, 14.12.2018, 09.01.2019, 13.07.2019 en 17.08.2019: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene in de jaren voor zijn komst naar België onvermogen was, en op deze sommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
 - krantenartikel 24.04.2014
 - geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: individuele rekening 2019; loonfiches voor de periode augustus - november 2019
 - geactualiseerd attest dd. 30.12.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen steun ontving vanwege het OCMW Knokke-Heist
 - geactualiseerd uittreksel strafregister Marokko op naam van betrokkene (geldigheid: 16.12.2019 – 15.03.2020)

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 27.12.2013 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.07.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat, en dat er – gelet op haar gezinssamenstelling - niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene officieel sedert juli 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 47/1, 2°; 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij de volgende argumenten uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen

(RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990).

* * *

De "bijlage 20" stelt als reden tot weigering (stuk 1):

"(...)" (stuk 1)

Deze motivatie is evenwel manifest onjuist.

2.1. Algemeen

Artikel 47/2, 2° Vw stelt als volgt:

Art. 47/1. (...)

Art. 47/2. Vw. stelt verder:

Art. 47/2 Vw.: (...)

Om deze bepalingen, en in het bijzonder het begrip 'ten laste zijn' en het begrip 'deel uitmaken van het gezin', te interpreteren dient vooreerst gekeken te worden naar de doelstelling van de wetgever.

Bovenstaande bepalingen vormen een omzetting van artikel 3, §2, a) van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004. Volgens vaste rechtspraak van het Hof beoogt deze burgerschapsrichtlijn de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Uit artikel 3, §2, a) van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG blijkt dat de Burgerschapsrichtlijn dit doel eveneens vooropstelt voor andere familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie.

Artikel 3 Burgerschapsrichtlijn: §2. (...)

Het is aldus rekening houdende met deze doelstelling van 'vergemakkelijking' van de binnenkomst en verblijf van familieleden van een unieburger dat de artikelen 47/2, 2° Vw. e.v. dienen te worden geïnterpreteerd.

Daarnaast kan voor de interpretatie van het begrip 'ten laste zijn', worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05,

Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43 – stuk 23), alsook het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket – stuk 24).

In voormeld arrest Jia wordt geoordeeld dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot) (stuk 14). Om vast te stellen of de familieleden i te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (stuk 14).

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Tevens blijkt dat de Lidstaten slechts over een beperkte beoordelingsmarge beschikken om deze hoedanigheid van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, waarbij zij geen bijkomende voorwaarden/belemmeringen mogen opleggen. Deze enge beoordelingsruimte van de Lidstaten werd als volgt verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).” (stuk 14)

Dit houdt in dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

Indien daarentegen van de familieleden van de Unieburger wordt vereist dat zij bijkomend bewijs leveren om aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger, doch duidelijk is dat dit bijkomende bewijs in de praktijk niet makkelijk of onmogelijk kan worden geleverd, is dit derhalve onverenigbaar met het Unierecht (Arrest HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket - Stuk 15). Het Hof verwijst in deze zaak naar punt 60 van de besluiten van de advocaat:

“60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet (40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken”

Dit werd tevens bevestigd per arrest nr. 203.688 van 9 mei 2018 van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat het vereisen van bijkomende stukken, die zeer moeilijk te verkrijgen waren in het land van herkomst (zoals het bewijs van onvermogen), bovenop een verklaring op eer die werd voorgelegd, in strijd is met het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie (stuk 16).

“In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het concrete betoog van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij stelt slechts dat de verzoekende partij niet verder komt dan een verklaring op eer, dat geen aanvullende bewijzen worden neergelegd en dat de verzoekende partij nochtans heel haar leven in Venezuela heeft gewoond, zodat zij toch kan aantonen waar en hoe zij in het verleden heeft gewoond. De verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende

bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.”

(RvV nr. 203.688 van 9 mei 2018 – stuk 16)

Per arrest nr.: 228.084 van 28 oktober 2019 sprak de raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op analoge manier uit, stellende dat het bewijs van ten laste zijn in eerste instantie een actieve ondersteuning vereist, waarbij het bewijs van onvermogen slechts bijkomend is en geen extra voorwaarden, zoals een bewijs van het niet-ten laste zijn van het OCMW in BELGIË mogen worden bijgevoegd worden (stuk 17).

“Voorts stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat (i) de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en (ii) er niet blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste valt van het OCMW, de bestreden beslissing in deze stand van zaken niet kunnen schragen. Ten eerste omdat de kern van het begrip “ten laste zijn” in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Een bewijs van onvermogen kan immers in bepaalde omstandigheden als bijkomend worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27). Er dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad is om zich in die plaats van de gemachtigde te stellen om te beoordelen of deze laatste nog steeds zou hebben geconcludeerd tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden indien abstractie zou worden gemaakt van het motief dat de geldstorting uiterst beperkt zijn om er daadwerkelijk afhankelijk van te zijn in het land van herkomst (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645). Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een attest van het OCMW aan de verzoekende partij of de referentiepersoon werd gevraagd.” (stuk 17)

Derhalve heeft de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ betrekking op de periode in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar BELGIË en dient deze voorwaarde soepel te worden geïnterpreteerd in het licht van het basisprincipe van vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden, waarbij het recht van vrij verkeer ten aanzien van de familieleden van deze Unieburgers zo veel mogelijk dient te worden vergemakkelijkt en van de betrokkenen niet kan worden verwacht dat zij bepaalde documenten voorleggen die zij in de praktijk niet kunnen verkrijgen.

Ook het begrip ‘deel uitmaken van het gezin’ dient in het licht van deze doelstelling van vergemakkelijking van de toegang en het verblijf voor familieleden van de burgers van de Unie waarbij aldus geen rigide interpretatie van het begrip ‘gezin’ mag worden toegepast. Bijgevolg mag er niet vanuit gegaan worden dat het begrip ‘deel uitmaken van het gezin’ slechts toepassing zou hebben op het kerngezin, bestaande uit de ouders en de minderjarige kinderen. Dit blijkt ten andere ook uit de wetbepalingen zelf alwaar art. 47/2, 2° VW. net van toepassing is op andere familieleden, anders dan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden, waarbij het aldus nooit om een minderjarig kind of diens ouder zou gaan. Een ruime interpretatie van het begrip ‘deel uitmaken van het gezin’ dringt zich op.

2.2. Toepassing in casu

Verzoeker toonde bij diens aanvraag zowel aan ten laste te zijn van de referentiepersoon alsook deel te hebben uitgemaakt van haar gezin in diens land van herkomst in de zin van artikel 47/2, 2° Vw.

(i) Bewijs van ten laste zijn

Zoals hierboven vermeld stelt verweerder in de bestreden beslissing dat niet afdoende wordt aangetoond dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon, met name zijn zus, wegens gebrek aan bewijs van onvermogen in het land van herkomst (stuk 1).

Vooreerst dient hierbij benadrukt te worden dat uit de hierboven aangehaalde rechtspraak duidelijk blijkt dat het bewijs van ten laste zijn in eerste instantie een actieve ondersteuning vereist, waarbij het bewijs van onvermogen slechts bijkomend is (zie supra). Een weigering van onderhavige aanvraag louter en alleen maar wegens gebrek aan bewijs van onvermogen is dan ook manifest onjuist.

Bovendien werden wel degelijk alle mogelijke verkrijgbare documenten dat verzoeker ten onvermogen was in diens land van herkomst voorgelegd, doch werden deze documenten op onzorgvuldige wijze beoordeeld in strijd met de hierboven aangehaalde rechtspraak. Immers blijkt uit deze rechtspraak duidelijk dat het begrip 'ten laste zijn' ruim dient te worden geïnterpreteerd en men zich soepel dient op te stellen bij de beoordeling van de voorgelegde documenten, rekening houdende met praktische haalbaarheid om bepaalde documenten al dan niet te kunnen bekomen (zie supra).

Verweerder stelt vooreerst dat het 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année n° 20158/2019 dd. 18.12.2019', waarin de Marokkaanse belastingdienst bevestigt dat verzoeker in 2018 niet beschikte over belastbare inkomsten, niet afdoende aantoont dat verzoeker geen inkomsten had in 2018 aangezien uit bijkomende informatie blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (stuk 1 en 11). Echter ziet verzoeker niet in op welke manier hij in de praktijk nog bijkomend zou kunnen bewijzen geen inkomsten te hebben verworven, aangezien er over deze niet verplicht aan te geven inkomsten evident ook niets wordt geregistreerd en dus ook geen extra bewijs van geen inkomsten kan worden afgeleverd door de Marokkaanse overheid.

Wel legt verzoeker bijkomend nog een geactualiseerd 'attestation administrative' n°160/ML dd. 17.12.2019 voor, waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat verzoeker voor zijn vertrek uit Marokko werkloos was (stuk 13). Ook dit toont aldus mede aan dat verzoeker geen vorm van inkomsten had voorafgaand aan zijn komst naar BELGIË. Echter laat verweerder dit document volledig ter zijde louter omdat uit het attest niet blijkt op welke documenten de opsteller van dit attest zich baseerde om dit attest af te leveren, niettegenstaande dat dit attest een officieel attest van de Marokkaanse overheid betreft (stuk 1). Van enige vorm van soepelheid is aldus ook hier geen sprake langs verweerders zijde.

Daarnaast wordt ook de bewijswaarde van het voorgelegde 'attestation de déclaration, des salaris n°S20190001693305 dd. 24.12.2019' volledig geminimaliseerd in die zin dat verweerder stelt dat uit dit attest niet blijkt dat verzoeker na augustus 2014 niet elders of via een ander statuut tewerkgesteld was, of dat hij niet kon beschikken over een andere bron van inkomsten (stuk 1). Evenwel betreft dit een document dat werd opgemaakt in 2019 door de 'Directeur Général de la Caisse Nationale de Sécurité Sociale (stuk 12). Indien er aldus na 2014 nog inkomsten verworven zouden zijn, hetzij elders, hetzij onder een ander statuut, zouden deze nog steeds vermeld moeten staan op dit document, aangezien men ook in dat geval aan de sociale zekerheid onderworpen blijft.

Indien alle voorgelegde documenten op zorgvuldige wijze in overweging worden genomen, zoals hierboven aangegeven, kan geen twijfel meer bestaan omtrent het onvermogen van verzoeker. Vervolgens blijkt dan ook duidelijk dat, in tegenstelling tot wat beweerd wordt in de bestreden beslissing, de geldstortingen die door de referentiepersoon aan verzoeker werden gedaan (ten bedrage van maar liefst tweemaal het gemiddelde minimumloon van MAROKKO – stukken 6 en 7) wel degelijk werden aangewend om in diens babsisbehoeften te voorzien, alwaar hij over geen enkele ander vorm van inkomsten beschikt (stuk 6).

Rekening houdende met welke documenten er in de praktijk realistisch gezien kunnen verkregen worden, werd door verzoeker aldus afdoende wijze aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak maakt de motivatie van verwerende partij waar zij stelt dat de voorgelegde documenten onvoldoende zijn, zonder specifiek aan te halen welke documenten verzoekster dan wel zou dienen voor te leggen, noch enige verduidelijking te bieden omtrent de haalbaarheid hiervan in de praktijk, dan ook een schending van artikel 40bis Vw. juncto artikelen 47/1, 2° en 47/2 Vw. en artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn juncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur uit.

Daarenboven schendt verwerende partij eveneens bovenstaande bepalingen doordat zij in haar beslissing bijkomende voorwaarden oplegt waar zij stelt dat verzoeker niet als familielid ten laste kan worden beschouwd alwaar "er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat, en dat er – gelet op haar gezinssamenstelling – niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend ten laste te nemen" (stuk 1).

Echter heeft het begrip 'ten laste zijn' slechts betrekking op de situatie in het land van herkomst voorafgaand aan het indienden van de aanvraag, hetgeen ook expliciet bevestigd wordt in de bestreden

beslissing zelf. Daarenboven werd nimmer door verwerende partij aan verzoeker verzocht een dergelijk attest van het OCMW voor te leggen.

In het hierboven aangehaalde arrest nr.: 228.084 van 28 oktober 2019 van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde de Raad hieromtrent als volgt (stuk 17).

“Voorts stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat (i) de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en (ii) er niet blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste valt van het OCMW, de bestreden beslissing in deze stand van zaken niet kunnen schragen. Ten eerste omdat de kern van het begrip “ten laste zijn” in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie teneinde in de basisbehoeften te voorzien. (...) Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een attest van het OCMW aan de verzoekende partij of de referentiepersoon werd gevraagd.” (stuk 17)

Een analoge beoordeling dringt zich op.

Rekening houdende met de voorgelegde documenten, dewelke bij een correcte beoordeling wel degelijk de onvermogenheid van verzoeker aantonen, alsook de voorgelegde geldstortingen (ten bedrage van maar liefst tweemaal het gemiddelde minimumloon van MAROKKO – stukken 6 en 7) kan er geen twijfel meer bestaan omtrent het ten laste zijn van verzoeker en dient verzoeker – mits een nieuwe beslissing van DVZ- aldus wel degelijk een verblijfsrecht op grond van artikel 47/2, 2° Vw. te worden toegekend.

Gelet op het bovenstaande is het eerste onderdeel van dit middel gegrond.

(ii) Deel uitmaken van het gezin

Een tweede categorie van familieleden die in aanmerking komen voor een verblijfsrecht op grond van art. 47/1, 2° Vw. zijn familieleden die in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon.

Verweerder stelt dat verzoeker niet onder dit toepassingsgebied valt alwaar de referentiepersoon reeds sinds 2013 niet meer in MAROKKO verblijft en het niet voldoende is om als broer en zus aan te tonen dat men ooit deel heeft uitgemaakt van hetzelfde gezin (stuk 1).

Evenwel gaat verweerder met deze motivatie voorbij aan het gegeven dat verzoeker en diens zus tot op het moment dat zijn zus naar EUROPA is gereisd nog wel degelijk samen woonden en deel uitmaakten van hetzelfde gezin, hetgeen ook ten andere niet betwist wordt door verweerder. Aldus betreft het hier geen situatie waarbij men louter ooit in een ver verleden deel uitmaakte van elkaars gezin en deze toestand al lang beëindigd was vooraleer één van beide personen het land van herkomst had verlaten.

Sinds hun geboorte woonden zowel verzoeker als zus C.C.S. (...) steeds thuis bij hun ouders te (...), hetgeen tot op heden de echtelijke woonst is van de ouders van verzoeker en diens zus.

Zus C.C.S. (...) heeft daar steeds gewoond – samen met verzoeker als broer en hun ouders – tot op moment van haar vertrek naar Spanje (alwaar zij uiteindelijk op een gegeven moment de Spaanse nationaliteit verkreeg). Intussen woont zus C.C.S. (...) reeds een geruime tijd in België te KNOKE-HEIST, waarbij broer H. (...) haar nu vervoegt, komende van MAROKKO, van het ouderlijk huis te (...).

Alwaar verzoeker en diens zus (tot het vertrek van diens zus uit MAROKKO) samen met hun ouders als gezin woonden te (...) maken zij als broer en zus deel uit van hetzelfde gezin. Zulks is een taalkundig en juridisch gegeven feit. Men maakt immers deel uit van het gezin wanneer men dezelfde hoofdverblijfplaats deelde met de referentiepersoon in het land van herkomst, quod in casu.

Dat verzoeker niet met zijn zus mee is gegaan naar SPANJE op een gegeven moment doet hier uiteraard niets van af. Door dit tijdelijk verblijf van zus/referentiepersoon C.C.S.(...) in SPANJE is de gezinsband tussen broer en zus niet plots doorbroken. Er kan namelijk niet verwacht worden dat een verzoeker en zijn zus volledig gelijktijdig het land zouden verlaten, alwaar in dat geval een gezinshereniging zelfs niet mogelijk zou zijn. Immers is het eigen aan de procedure van artikel 47/2, 2°

Vw. dat de referentiepersoon zich reeds eerder in EUROPA vestigt opdat het recht op gezinshereniging zou ontstaan voor diens familieleden en ook deze naar EUROPA zouden kunnen reizen.

Door het begrip 'deel uitmaken van het gezin' op dergelijke restrictieve wijze te interpreteren geheel in strijd met hierboven uiteengezette doelstelling van de wetgever om de binnenkomst en het verblijf voor familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken, schendt verweerder artikel 40bis Vw. juncto de artikelen 47/1, 2° en 47/2 Vw. en artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn juncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 januari 2020 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar zus C.C.S. van Spaanse nationaliteit. In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde echter dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

3.5. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bewijslast inzake het 'ten laste zijn' of het 'deel uitmaken van het gezin' van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip 'in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie' in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21).

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woord „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

3.6. *In casu betwist de verzoekende partij zowel het motief dat niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, als ook het motief dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.*

3.7. *In een eerste middelonderdeel voert de verzoekende partij kritiek op de beoordeling van het “bewijs van ten laste zijn”.*

3.7.1. *Wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ verwijst de Raad vooreerst opnieuw naar het arrest Rahman.*

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip ‘ten laste’ in artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip ‘ten laste’, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 7 juni 2014, nr.

10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia t. Migrationsverket*). Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

De verzoekende partij betoogt dat uit de door haar aangehaalde rechtspraak blijkt dat het bewijs van ten laste zijn in eerste instantie een actieve ondersteuning vereist, waarbij het bewijs van onvermogen slechts bijkomend is, dat een weigering van onderhavige aanvraag louter en alleen maar wegens gebrek aan bewijs van onvermogen dan ook manifest onjuist is.

In het arrest Jia (pt. 37) als in het arrest Reyes (pt. 22) benadrukt het Hof dat het gastland bij zijn beoordeling rekening moet houden met de economische en sociale toestand van de betrokkene. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet het gastland nagaan of de betrokkene, *“gezien zijn economische en sociale toestand”*, niet in zijn basisbehoeften voorziet. In het arrest Reyes stelt het Hof vervolgens vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke

giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bewijslast op haar schouders rust. In die zin komt het de verzoekende partij toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Zoals de verzoekende partij het zelf stelt is zij vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (cf. artikel 47/3, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat een bewijs van het ontbreken van inkomsten moeilijker - doch zeker niet onmogelijk - te verkrijgen is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bewijslast met betrekking tot het 'ten laste zijn' door artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet op duidelijke wijze is opgelegd aan de aanvrager en dus aan de verzoekende partij. Zoals hoger gesteld, is het legitiem en redelijk om het 'ten laste zijn' in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogenheid van de verzoekende partij in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verwerende partij beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

De gemachtigde heeft dan ook in lijn met de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partij in de jaren voor haar komst naar België onvermogen was en aangewezen was op de ontvangen sommen om te voorzien in haar levensonderhoud. Vervolgens heeft de gemachtigde echter vastgesteld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat dit *in casu* het geval was.

3.7.2. De motieven in de bestreden beslissing, met name *“bewijzen bijkomende geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.01.2018, 16.02.2018, 12.03.2018, 15.09.2018, 18.10.2018, 14.12.2018, 09.01.2019, 13.07.2019 en 17.08.2019: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene in de jaren voor zijn komst naar België onvermogen was, en op deze sommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”* zijn in het licht van voorgaande en gelet op wat volgt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Zoals de verzoekende partij zelf al gedeeltelijk aangeeft, vereist de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, en moet worden gekeken naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon. *In casu* is vastgesteld dat weliswaar sprake is van een zekere financiële ondersteuning, maar dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij daadwerkelijk op deze sommen van de referentiepersoon was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien, zodat de bewijzen van bijkomende geldstortingen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar zus. Met haar theoretisch betoog, waarin zij met verwijzing naar rechtspraak van de Raad aanvoert dat een bewijs van onvermogen slechts bijkomend is, doet zij aan deze vaststelling geen afbreuk. Bovendien hebben in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde.

3.7.3. De verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift verder kritiek op de beoordeling van enkele documenten die ze ter staving van haar onvermogen had voorgelegd bij haar aanvraag, met name op het *“attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2018” n°20158/2019 dd. 18.12.2019*, op het *“attestation administrative” n°160/ML dd. 17.12.2019* en op het *“attestation de déclaration des salaires” n°S20190001693305 dd. 24.12.2019*.

3.7.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij over deze documenten motiveerde als volgt: *“attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2018” n°20158/2019 dd. 18.12.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in 2018 niet beschikte over belastbare inkomsten: echter, gezien uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat niet alle*

inkomsten dienen aangegeven te worden, kan de loutere vaststelling dat betrokkene in 2018 niet beschikte over belastbare inkomsten, niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat hij in 2018 effectief geen inkomsten had in Marokko

(...)

geactualiseerd 'attestation administrative' n°160/ML dd. 17.12.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko werkloos was: er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het attest noch blijkt op welke documenten de opsteller van dit attest zich baseerde om dit attest af te leveren, noch of deze documenten werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; er kan dan ook niet uitgesloten dat dit een verklaring op eer van betrokkene en/of een derde was.

Uit het voorgelegde 'attestation de déclaration des salaires' n°S20190001693305 dd. 24.12.2019 blijkt weliswaar dat betrokkene vanaf augustus 2014 niet langer tewerkgesteld was in loondienst bij Longometal Armatures; echter, uit deze gegevens blijkt niet dat betrokkene nadien niet elders of via een ander statuut tewerkgesteld was, of dat hij niet kon beschikken over een andere bron van inkomsten, zoals bv. een werkloosheidsvergoeding. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene."

3.7.5. Voor wat betreft het "*attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2018' n°20158/2019 dd. 18.12.2019*" voert de verzoekende partij aan dat zij niet inziet op welke manier zij in de praktijk nog bijkomend zou kunnen bewijzen geen inkomsten te hebben verworven, aangezien er over deze niet verplicht aan te geven inkomsten evident ook niet wordt geregistreerd en dus ook geen extra bewijs van geen inkomsten kan worden afgeleverd door de Marokkaanse overheid.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat uit voorliggend document blijkt dat de verzoekende partij in 2018 niet beschikte over belastbare inkomsten, dat uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten aangegeven dienen te worden, dat de loutere vaststelling dat de verzoekende partij in 2018 niet beschikte over belastbare inkomsten, niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs dat zij in 2018 effectief geen inkomsten had in Marokko.

De verzoekende partij betwist met haar betoog geenszins dat uit voorliggend document enkel blijkt dat zij in 2018 niet beschikte over belastbare inkomsten noch dat niet alle inkomsten aangegeven dienen te worden. Het is niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het document niet te aanvaarden als afdoende bewijs dat zij in 2018 effectief geen inkomsten in Marokko had, nu blijkt dat er ook inkomsten zijn die niet dienen aangegeven te worden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. In zoverre zij zich afvraagt hoe zij in de praktijk nog bijkomend zou kunnen bewijzen geen inkomsten te hebben verworven, aangezien er over deze niet verplicht aan te geven inkomsten evident ook niet wordt geregistreerd en dus ook geen extra bewijs van geen inkomsten kan worden afgeleverd door de Marokkaanse overheid, merkt de Raad vooreerst op dat zij geenszins aannemelijk maakt dat niet-belastbare inkomsten nergens geregistreerd zouden worden. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk in de mogelijkheid was om ook andere documenten betreffende inkomsten te verzamelen, zoals bijvoorbeeld het "*attestation de déclaration des salaires*". Dit document heeft enkel betrekking op een inkomen als werknemer. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij geen andere documenten kan verkrijgen waaruit blijkt dat zij al dan niet inkomsten wist te verwerven onder een ander statuut. De Raad wijst daarnaast op artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet dat toelaat om bij ontstentenis van documenten uitgaande van de bevoegde overheden het onvermogen met elk passend middel te bewijzen. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij niet kan aantonen geen andere inkomsten te hebben ontvangen.

3.7.6. Met betrekking tot het door haar voorgelegde "*attestation administrative' n°160/ML dd. 17.12.2019*" stelt de verzoekende partij dat daarin door de lokale Marokkaanse overheden wordt verklaard dat zij voor haar vertrek uit Marokko werkloos was, dat dit ook mede toont dat zij geen vorm van inkomsten had voorafgaand aan haar komst naar België, dat de verwerende partij dit document volledig ter zijde laat, louter omdat uit het attest niet blijkt op welke documenten de opsteller van dit attest zich baseerde om dit attest af te leveren, niettegenstaande dat dit attest een officieel attest van de Marokkaanse overheid betreft, dat er van enige vorm van soepelheid aldus ook hier geen sprake is langs de zijde van de verwerende partij.

Het voormelde attest vermeldt wat volgt: "*Le (...) atteste que: En l'appui de l'enquête effectuée par l'agent de l'autorité du quartier et les pièces présentées Que le dénommé H.C. (...) L'intéressé était en chômage avant de quitter le territoire Marocain.*"

Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij vaststelt dat niet uitgesloten kan worden dat de documenten waarop de opsteller van het voorgenoemd attest zich baseerde om dit attest af te leveren een verklaring op eer van de verzoekende partij en/of van een derde betreft. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. De verzoekende partij licht bovendien niet toe op basis van welke documenten de opsteller van de akte zich baseerde om te besluiten dat blijkt dat de verzoekende partij voor haar vertrek werkloos was. Het is niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, om een attest van een overheidsinstantie niet in aanmerking te nemen nu het gesolliciteerd karakter van de documenten waarop de opsteller van het attest zich baseerde om het attest af te leveren niet uitgesloten kan worden. Het gegeven dat dit attest een officieel attest van de Marokkaanse overheid betreft, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verzoekende partij maakt met haar betoog en door louter voor te houden dat er van enige vorm van soepelheid geen sprake is, niet aannemelijk dat voornoemd motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.7.7. De verzoekende partij stelt omtrent het voorgelegde "*attestation de déclaration des salaires*" dat ook de bewijswaarde volledig geminimaliseerd is in die zin dat de verwerende partij stelt dat uit dit attest niet blijkt dat zij na augustus 2014 niet elders of via een ander statuut tewerkgesteld was, of dat zij niet kon beschikken over een andere bron van inkomsten, dat dit een document betreft dat werd opgemaakt in 2019 door de "*Directeur Général de la Caisse Nationale de Sécurité Sociale*", dat indien er aldus na 2014 nog inkomsten verworven zouden zijn, hetzij elders, hetzij onder een ander statuut, deze nog steeds vermeld zouden moeten staan op dit document, aangezien men ook in dat geval aan de sociale zekerheid onderworpen blijft.

De kern van het betoog van de verzoekende partij is dat eender welke andere vorm van inkomsten steeds vermeld zouden moeten staan op het voorgelegde document, aangezien men ook in dat geval aan de sociale zekerheid onderworpen blijft. In het betrokken document valt te lezen dat de verzoekende partij "*a été déclaré(e) à la Caisse Nationale de Sécurité Sociale par son (ses) employeur(s) (...) conformément au tableau suivant*" waarna een opsomming volgt van de werkgevers en de periode van tewerkstelling. Daargelaten de vraag of uit het document afdoende kan blijken dat de verzoekende partij niet meer elders is tewerkgesteld geweest als werknemer na 2014, is het, gelet op voorgaande vaststelling niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing vast te stellen dat uit deze gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij nadien niet via een ander statuut tewerkgesteld was, of dat zij niet kon beschikken over een andere bron van inkomsten, zoals bv. een werkloosheidsvergoeding. Immers zou een nieuwe tewerkstelling in loondienst uit voorliggend document kunnen blijken maar maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat een tewerkstelling via een ander statuut of andere bronnen van inkomsten ook op het document zouden worden genoteerd. Zij maakt niet aannemelijk dat zij voor alle andere inkomsten onderworpen blijft aan de sociale zekerheid, noch, gelet op het voorgaande, dat alle inkomsten onderworpen aan de sociale zekerheid op voornoemd document zouden worden vermeld. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat voormeld document ten onrechte niet aanvaard werd als afdoende bewijs van onvermogen in het land van herkomst.

3.7.8. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat indien alle voorgelegde documenten op zorgvuldige wijze in overweging worden genomen, zoals zij eerder heeft uiteengezet, er geen twijfel meer kan bestaan omtrent haar onvermogen, dat vervolgens dan ook duidelijk blijkt dat, in tegenstelling tot wat beweerd wordt in de bestreden beslissing, de geldstortingen die door de referentiepersoon aan haar werden gedaan wel degelijk werden aangewend om in haar basisbehoeften te voorzien, alwaar zij over geen enkele andere vorm van inkomsten beschikt.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat rekening houdende met welke documenten er in de praktijk realistisch gezien kunnen verkregen worden, zij aldus afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

3.7.9. De verzoekende partij meent verder dat de bestreden beslissing de in de aanhef van het enig middel aangehaalde rechtsnormen en -beginselen schendt omdat de verwerende partij in de motivering stelt dat de voorgelegde documenten onvoldoende zijn, zonder specifiek aan te halen welke documenten zij dan wel zou dienen voor te leggen, noch enige verduidelijking aan te bieden omtrent de haalbaarheid hiervan in de praktijk.

De Raad kan slechts vaststellen dat bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, het de aanvrager vrijstaat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste te zijn (of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger). Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan, zoals reeds gesteld, enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt om welke redenen *in casu* de voorgelegde stukken het ten laste zijn van de referentiepersoon (of het deel uitmaken van hetzelfde gezin) niet kunnen bewijzen. Met haar betoog heeft de verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, dat de beoordeling van de voorgelegde stukken door de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Daarnaast stelt de Raad vast dat het de verwerende partij, nu in bepaalde gevallen het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel, niet toekomt in elk individueel geval aan te geven welke stukken er dienen te worden voorgelegd als bewijs van het ten laste zijn van de Unieburger of het deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

De Raad herinnert eraan dat *in casu* de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Van de gemachtigde van de bevoegde minister kan dan ook niet worden verwacht dat deze, wanneer hij vaststelt dat onvoldoende bewijzen van het 'ten laste zijn' voorgelegd werden, zou aangeven hoe de verzoekende partij wél zou kunnen aantonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad herhaalt dat het de aanvrager vrij staat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen en dat het aan de verwerende partij toekomt om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen, wat zij *in casu* heeft gedaan.

3.7.10. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de Raad de verzoekende partij aldus niet volgen waar zij stelt dat alle mogelijke verkrijgbare documenten dat zij onvermogen was in haar land van herkomst werden voorgelegd, doch dat deze documenten op onzorgvuldige wijze werden beoordeeld in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met de praktische haalbaarheid om bepaalde documenten al dan niet te kunnen verkrijgen, laat zij na te verduidelijken welke documenten die haar onvermogenheid in het land van herkomst zouden kunnen aantonen praktisch gezien niet kunnen verkregen worden.

3.7.11. Nu blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij ten laste was van haar zus in het land van herkomst, is haar kritiek op het motief dat niet blijkt dat zij niet ten laste valt van de Belgische staat en dat er, gelet op haar gezinssamenstelling, niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om haar bijkomend ten laste te nemen, niet dienstig. Door te stellen dat de verwerende partij de in de aanhef van het enig middel aangevoerde bepalingen schendt doordat zij in haar beslissing bijkomende voorwaarden oplegt waar zij stelt dat de verzoekende partij niet als familielid ten laste kan worden beschouwd alwaar er niet blijkt dat zij niet ten laste valt van de Belgische staat, en dat er, gelet op haar gezinssamenstelling, niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om haar bijkomend te laste nemen, dat het begrip 'ten laste zijn' slechts betrekking heeft op de situatie in het land van herkomst voorafgaand aan het indienen van de aanvraag, hetgeen ook expliciet wordt bevestigd in de bestreden beslissing zelf, dat daarenboven nimmer door de verwerende partij aan haar werd verzocht een dergelijk attest van het OCMW voor te leggen, uit zij immers kritiek op een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.7.12. Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij niet aantoont dat het oordeel dat de voorgelegde documenten haar onvermogenheid in haar herkomstland niet aantonen niet correct is en niet aannemelijk maakt dat, rekening houdende met de voorgelegde documenten alsook de voorgelegde geldstortingen, er geen twijfel meer kan bestaan omtrent het ten laste zijn en dat zij, mits een nieuwe beslissing van de verwerende partij, aldus wel degelijk een verblijfsrecht op grond van artikel 47/2, 2° (leeds: 47/1, 2°) van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

3.8. In een tweede middelonderdeel voert de verzoekende partij een betoog omtrent het motief in de bestreden beslissing dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen

dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

3.8.1. In de bestreden beslissing wordt over het deel uitmaken van het gezin van de zus van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

“In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd: - ‘attestation administrative’ n°38 dd. 27.02.2020 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat de referentiepersoon voor haar vertrek uit Marokko woonachtig was op het adres (...); uit het geheel van de beschikbare gegevens (zie het voorgelegde reispaspoort met n° (...)) blijkt dat ook betrokkene minstens in september 2015 op dit adres geregistreerd was: echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon zich in december 2013 in België vestigde, komende van Spanje; er blijkt niet wanneer ze Marokko verliet.

Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de vaststelling dat betrokkenen als broer en zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

Tevens dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unie-burger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene minstens 5,5 jaar (minstens december 2013 – juli 2019) geen deel meer uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.”

En:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.07.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

3.8.2. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij met voornoemde motivatie voorbij gaat aan het gegeven dat zij en haar zus tot op het moment dat haar zus naar Europa is gereisd nog wel degelijk samen woonden en deel uitmaakten van hetzelfde gezin, hetgeen ook ten andere niet betwist wordt door de verwerende partij, dat het aldus hier geen situatie betreft waarbij men louter ooit in een ver verleden deel uitmaakt van elkaars gezin en deze toestand al lang beëindigd was vooraleer één van beide personen het land van herkomst had verlaten, dat sinds hun geboorte zowel de verzoekende partij als haar zus steeds thuis bij hun ouders woonden, te Casablanca, hetgeen tot op heden de echtelijke woonst is van de ouders van de verzoekende partij en diens zus, dat haar zus daar steeds heeft gewoond, samen met de verzoekende partij en hun ouders, tot op het moment van haar vertrek naar Spanje alwaar zij uiteindelijk op een gegeven moment de Spaanse nationaliteit verkreeg, dat haar zus intussen reeds een geruime tijd in België te Knokke-Heist woont, waarbij de verzoekende partij haar nu vervoegt, komende van Marokko, van het ouderlijk huis te Casablanca, dat alwaar zij en haar zus tot het vertrek van haar zus uit Marokko samen met hun ouders als gezin woonden te Casablanca, zij als broer en zus deel uitmaken van hetzelfde gezin, dat zulks een taalkundig en juridisch gegeven feit is, dat men immers deel uitmaakt van het gezin wanneer men dezelfde hoofdverblijfplaats deelde met de referentiepersoon in het land van herkomst, *quod in casu*, dat het gegeven dat zij niet met haar zus mee naar Spanje is gegaan op een gegeven moment hier uiteraard niets van afdoet, dat door dit tijdelijk verblijf van de referentiepersoon in Spanje de gezinsband tussen broer en zus niet plots doorbroken is, dat er namelijk niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij en haar zus volledig gelijktijdig het land zouden verlaten, alwaar in dat geval een gezinshereniging zelf niet mogelijk zou zijn, dat het immers eigen is aan de procedure van artikel 47/2, 2° (lees: 47/1, 2°) van de Vreemdelingenwet dat de referentiepersoon zich reeds eerder in Europa vestigt opdat het recht op gezinshereniging zou ontstaan voor diens familieleden en ook deze naar Europa zouden kunnen reizen, dat de verwerende partij het

begrip 'deel uitmaken van het gezin' op dergelijke restrictieve wijze interpreteert geheel in strijd met de hierboven uiteengezette doelstelling van de wetgever om de binnenkomst en het verblijf voor familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken.

3.8.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij voorbij gaat aan de mogelijkheid dat zij en haar zus tot op het moment dat haar zus naar Europa is gereisd nog wel degelijk samen woonden en deel uitmaakten van hetzelfde gezin. Zo wordt gemotiveerd betreffende de vaststelling dat de verzoekende partij en haar zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders alsook betreffende de gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij en haar zus in het land van herkomst. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij heeft geoordeeld, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat het hier een situatie betreft waarbij de verzoekende partij en de referentiepersoon ooit in een ver verleden deel uitmaakten van elkaars gezin en deze toestand al lang beëindigd was vooraleer één van beide personen het land van herkomst had verlaten. Immers neemt de verwerende partij de hypothese in ogenschouw dat de verzoekende partij en haar zus deel uitmaakten van hetzelfde gezin tot december 2013. De verzoekende partij betwist niet dat haar zus Marokko reeds had verlaten in december 2013.

3.8.4. Net zoals de verzoekende partij betoogt, herinnert de Raad eraan dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet heeft met andere woorden tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

Het Hof stelde in het voormelde arrest Rahman verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Ook oordeelt het Hof in het voormelde arrest het volgende:

“37 In dit verband zij eraan herinnerd dat, zoals in het antwoord op de eerste en de tweede vraag is uiteengezet, de lidstaten over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wat de omstandigheden betreft die in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de aanvragen tot binnenkomst en tot verblijf die zijn ingediend door de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde familieleden van een burger van de Unie.

38 Zoals de advocaat-generaal in punt 105 van zijn conclusie heeft opgemerkt, mogen de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie

van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland. 39 Zoals in punt 24 van onderhavig arrest is uiteengezet, moeten deze voorwaarden evenwel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38, en mogen zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet om te oordelen dat het gegeven dat de verzoekende partij en haar zus ooit gezamenlijk deel hebben uitgemaakt van het gezin van hun ouders, niet is wat moet worden aangetoond om aannemelijk te maken dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat de verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar zus. Uit het samenwonen als broers en zussen in de ouderlijke woning blijkt immers slechts een relatie van afhankelijkheid ten aanzien van de ouders, maar niet ten aanzien van elkaar. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in om het tegendeel aannemelijk te maken. Zij benadrukt immers zelf dat zij sinds hun geboorte steeds thuis woonden bij hun ouders te Casablanca, hetgeen tot op heden de echtelijke woonst is van hun ouders, dat haar zus daar steeds gewoond heeft, samen met haar en hun ouders, tot op het moment van haar vertrek naar Spanje, alwaar zij uiteindelijk op een gegeven moment de Spaanse nationaliteit verkreeg, dat intussen haar zus reeds een geruime tijd in Knokke-Heist woont, waarbij zij haar nu vervoegt, komende van Marokko, van het ouderlijk huis te Casablanca, alwaar zij en haar zus tot het vertrek van haar zus uit Marokko samen met hun ouders als gezin woonden, maar toont op deze manier niet aan dat er ten aanzien van haar zus een afhankelijkheidsrelatie bestond.

Daarnaast motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat, dat de doelstelling van de Burgerschapsrichtlijn is om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet er immers op gericht is het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat, dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoekende partij minstens 5,5 jaar, minstens van december 2013 tot juli 2019, geen deel meer uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon zodat niet gesteld kan worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dreigt geschonden te worden. Nu de verzoekende partij enkel bewijzen heeft neergelegd ter staving van het feit dat zij op hetzelfde adres zou hebben gewoond als de referentiepersoon in Marokko en uit niets blijkt dat zij na december 2013 tot het ogenblik dat zij in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in juli 2019, ook nog heeft samengewoond met/ deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, kon de verwerende partij op goede gronden vaststellen dat er geen sprake kan zijn van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Deze motivering strookt met het bepaalde in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.8.5. Door te betogen dat het hier geen situatie betreft waarbij men louter in een ver verleden deel uitmaakte van elkaars gezin en deze toestand al lang beëindigd was vooraleer één van beide personen het land van herkomst had verlaten, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voorgaande motieven noch maakt zij aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.8.6. Door te stellen dat alwaar zij samen met hun ouders als een gezin woonden te Casablanca, zij als broer en zus deel uitmaakten van hetzelfde gezin, dat zulks een taalkundig en juridisch gegeven feit is, dat men immers deel uitmaakt van het gezin wanneer men dezelfde hoofdverblijfplaats deelde met de referentiepersoon in het land van herkomst, gaat de verzoekende partij opnieuw voorbij aan voornoemde Europese rechtspraak waaruit blijkt dat er bij de samenwoning in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan opdat er sprake zou kunnen zijn van deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. *In casu* blijkt dit niet uit de voorliggende stukken, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Eveneens herhaalt de Raad dat het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij enkel bewijzen heeft neergelegd ter staving van het feit dat zij op hetzelfde adres zou hebben gewoond als de referentiepersoon in Marokko en uit niets blijkt dat zij na december 2013 tot het ogenblik dat zij in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België in juli 2019, ook nog heeft samengewoond met/deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij,

niettegenstaande het feit dat zij voor december 2013 als broer en zus deel uitmaakten van hetzelfde gezin, foutief of kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat uit het geheel van de gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3.8.7. De verzoekende partij stelt dat het gegeven dat zij niet met haar zus is meegegaan naar Spanje geen afbreuk doet aan het voorgaande, dat door dit tijdelijk verblijf van haar zus in Spanje de gezinsband tussen broer en zus niet plots doorbroken is, dat er namelijk niet kan verwacht worden dat zij en haar zus volledig gelijktijdig het land zouden verlaten, alwaar in dat geval een gezinshereniging zelfs niet mogelijk zou zijn, dat het immers het eigen is aan de procedure van artikel 47/2, 2° (lees 47/1, 2°) van de Vreemdelingenwet dat de referentiepersoon zich reeds eerder in Europa vestigt opdat het recht op gezinshereniging zou ontstaan voor diens familieleden en ook deze naar Europa zouden kunnen reizen. Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de vaststelling dat zij en haar zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders niet is wat in het kader van de aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dient aangetoond te worden. Evenzeer gaat zij er opnieuw aan voorbij dat het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Doordat de verzoekende partij minstens 5,5 jaar niet meer met haar zus samenwoonde, kon aldus wel degelijk gesteld worden dat uit het geheel van de gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3.8.8. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij intussen reeds geruime tijd met haar zus samenwoont in Knokke-Heist, waarbij zij komt van het ouderlijk huis in Marokko, weerlegt zij voormelde vaststellingen niet, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Het op heden samenwonen toont immers niet aan dat de samenwoning in Marokko gebaseerd was op een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar zus, noch dat de verzoekende partij direct voorafgaand de samenwoning in België en de aanvraag gezinshereniging, samenwoonde met haar zus in het land van herkomst of origine. Het feit dat de verzoekende partij tot aan de samenwoning in België wel degelijk in de ouderlijke woning in Casablanca woonde, alwaar zij ooit met haar zus heeft samengewoond, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk, gezien niet blijkt dat de samenwoning in Marokko gebaseerd was op een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar zus en blijkt dat de zus van de verzoekende partij ten laatste in december 2013 niet langer in de ouderlijke woning woonde.

3.8.9. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij het begrip 'deel uitmaken van het gezin' op een dergelijke restrictieve wijze heeft geïnterpreteerd dat het geheel in strijd is met de doelstelling van de wetgever om de binnenkomst en het verblijf voor familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken.

3.9. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of met artikel 47/1, artikel 47/2 of artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, geïnterpreteerd in het licht van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER